

สมาธิกาฝาก

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เราเกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วพบพระพุทธศาสนาแล้วเรายังเกิดมาร่วมสมัยกับหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น โรงงานใหญ่ในการผลิตพระอรหันต์

พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้รับประกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ตั้งให้ เป็นผู้วิเศษในเอตทัคคะแต่ละแขนง เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมา โดยการเป่ากระหม่อมมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมโดยชอบ และสั่งสอนอบรมโดยชอบธรรม โดยชอบธรรมตามจริตตามนิสัยของสาวก สาวกะ ผู้ได้ยินได้ฟัง ผู้ที่ได้ยินได้ฟังแล้วไม่เชื่อถือศรัทธาก็มีมากมาย ผู้ที่ได้ยินได้ฟังแล้วเอาไปเป็นเครื่องมือทำมาหากินก็มีมากมาย

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์คือความเมตตากรุณาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าท่านมีอำนาจวาสนาน้อย ท่านมีอำนาจวาสนาน้อยเพราะอายุแค่ ๘๐ ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละองค์ตั้งเดิมมา ๘๐,๐๐๐ ปี ๔๐,๐๐๐ ปี เพราะอะไร เพราะท่านสร้างสมบุญญาริการของท่านมาอย่างนั้น

การสร้างสมบุญญานิการมาเห็นใหม่ “ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” มันต้องมีเหตุมีผลมาทั้งนั้น ถึงจะเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนาบารมี อำนาจวาสนาบารมีไม่เชื่อให้กิเลสมันครอบงำ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ สร้างสมบุญญานิการมา ต่อสู้ ชัดแย้ง ชัดขวางการกระทำมาตลอด

นี่โดยธรรมชาติของคน คนเกิดมาก็อยากสะดวกอยากสบายทั้งนั้น ความสะดวกสบายโดยทางโลกนี้ ทางโลกกว่ากินอิ่มนอนอุ่นเป็นความสุขสบายใจ

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์ของเรา เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งที่ปรารถนาบ่อยๆ อดนอนผ่อนอาหาร เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะกินอิ่มนอนอุ่นมาจากไหน

เวลากินอิ่มนอนอุ่นขึ้นมา หลวงตาท่านสอนประจำ “กิเลสตัวอ้วนๆ กิเลสตัวอ้วนๆ” วิชากินแล้วนอน กอนแล้วกิน กินแล้วนอน กอนแล้วกินเห็นใหม่ วิชาของกิเลส วิชาของกิเลสใจ เราจะปรารถนาความสุขอย่างนั้นใช่ใหม ปรารถนาความสุขก็วิชาหมู่ง หมูบบนเขียงๆ

แต่เราเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนาของเรา เรามีอำนาจวาสนาของเราเห็นใหม่ เราถึงมีความเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา แล้วการเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา วันนีวันนอยกระทง วันเข้าพรรษา ออกพรรษา มีประเพณีชักพระ มีไหลเรือไฟ มีลอยกระทง มีแห่ผ้าขึ้นธาตุ ประเพณีวัฒนธรรมของเรา วัฒนธรรมของชาวพุทธมันสั่งสมมาๆ

ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมามันเป็นแวนแคว้นมาตลอด สมัยทวารวดี สมัยศรีวิชัย สมัยขอม แล้วก็มาถึงสมัยสุโขทัย เป็นสมัยๆ นั้นมันก็ดินแดนพระพุทธศาสนา ชับซ้อนกันอยู่บนผืนแผ่นดินนี้บนโลกนี้ ถ้าบนโลกนี้ เราก็เกิดมาบนโลกนี้ ถ้าว่าสองพันกว่าปี สองพันกว่าปีแล้วสิ่งที่วัตถุทางประวัติศาสตร์ เวลาไปเที่ยวไปชื่นชม ใช่นั้นมันเป็นการยืนยันๆ ใจ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์จะมาตรัสรู้ธรรมนะ สิ่งก่อสร้างสิ่งใด ๆ เป็นวัตถุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนหน้านั้นจะสูญสลายไป สิ่งต่างๆ เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไปจะตรัสรู้ธรรม พระศรีอริยเมตไตรยจะตรัสรู้ข้างหน้า อนาคตวงศ์อีก ๑๐ องค์ จะมีต่อไปข้างหน้า

นี่สัมพุทธะ สัมพุทธะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดแล้วเกิดเล่าอย่างตั้งเม็ดหินเม็ดทราย แล้วเราละ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีต้นไม่มีปลาย มันเวียนว่ายตายเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่อย่างนั้น ถ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่อย่างนั้น แล้วบอกว่ามนุษย์เมื่อก่อนมี ๑๖ ล้านคนเดี๋ยวนี้มี ๗๐ ล้านคน แล้วต่อไปมันจะมากขึ้นไปเรื่อย ๆ มันมาจากไหนละ

มันมาจากที่มันมีอยู่ไหน มันมาจากจิตที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะที่เกิดแล้วเกิดเล่าอยู่ไหน ถ้าเกิดแล้วเกิดเล่า เรื่องอำนาจวาสนาของคนไหน

เราเกิดมาก็กลางพระพุทธศาสนา เราเกิดมาแล้วเกิดมาร่วมยุคร่วมสมัยกับครูบาอาจารย์ที่ท่านค้นคว้าของท่านด้วยใจเป็นธรรม ๆ ถ้าด้วยใจเป็นโลกนะ ใจเป็นโลกมันก็เรื่องของโลก ๆ ใจ ด้วยอำนาจวาสนาของคนนะ

นี่เห็นไหม เหมือนเด็กน้อย เด็กน้อยตั้งแต่ไร่เตียงสาไร่รุติภาวะมา เวลาเจริญเติบโตขึ้นมาดูจริตนิสัยของเขา ถ้าจริตนิสัยของเขาถ้าฝึกไปในทางสิ่งใด ถ้าเป็นธรรม ๆ เป็นธรรมก็อำนาจวาสนาของเขา ถ้าเขาทำสิ่งนั้นแล้วเขาจะเป็นสุขของเขา ถ้ามันไปขัดไปแย้งขึ้นมา มันเป็นความทุกข์ความยากของเขา

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่เป็นสัจธรรม ๆ มันเป็นสิทธิ์ของแต่ละบุคคล ถ้าบุคคลคนใดมีความเชื่อมั่นแล้วมานับถือพระพุทธศาสนา ถ้านับถือพระพุทธศาสนา เราศึกษาแล้วเห็นไหม นั่นนะภาคบังคับ บังคับอะไร ธรรมและวินัยใด ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ๆ ใจ

เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก ถ้ามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึกนะ เป็นที่พึ่งที่อาศัยของเรา ถ้าเป็นที่พึ่งอาศัยของเรา ถ้าเราเชื่อมั่นของเรา ในพุทธะๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ก็มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก พระรัตนตรัยของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเรายึดมั่นเชื่อมั่นของเราแล้ว เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาครูบาอาจารย์ หลวงตาท่านพูดไป เวลาท่านสิ้นกิเลสไป “พุทธ ธรรม สงฆ์รวมเป็นหนึ่งในที่หัวใจนั้น” พุทธะ พุทธะผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เวลาเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาเห็นใหม่

แต่ของเรา เราแยกส่วนออกไป เพราะมีการศึกษาแล้ว เราต้องแยกส่วนของเราออกไป แยกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วมีพระสงฆ์ขึ้นมา พระอัญญาฯ มีดวงตาเห็นธรรมขึ้นมา มีพระสงฆ์ที่จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา แล้วศาสนามันก็ขยายเผยแผ่กว้างขวางมา

นี่ไง มันเป็นที่ว่าเรามีที่พึ่งที่พาอาศัยไป เรามีสายบุญสายกรรมไป สายบุญสายกรรมเรามีครูมีอาจารย์มา นี่ไง เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เน้นที่วัตถุ ไม่เน้นสิ่งใดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเน้นในการประพฤติปฏิบัติ แต่ในการประพฤติปฏิบัตินั้น เวลาวินัยธรรมกถึก วินัยธรรมๆ ก็มีการศึกษาไว้ ถ้าไม่มีการศึกษาไว้ ศาสนาจะมาเจริญอกงามมาจนถึงปานนี้หรือ

เวลาพระอานนท์เป็นผู้ปฏิญาณ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแสดงธรรมที่ไหน ถ้าท่านไม่ได้ไปด้วย ต้องให้บอกท่านด้วย บอกท่านเพราะอะไร บอกท่านเพราะว่าถ้ามีคนมาถาม

ถามว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมว่าอย่างไร จะตอบเขาไม่ได้ ถ้าตอบเขาไม่ได้ ก็หาว่าผู้ที่อุปฐากไม่เอาไหน ไม่ใส่ใจใจ เห็นว่าทรงจำๆ กันมา

เวลาจดจารึกมาแล้วเห็นใหม่ ทำสังคายนามาแล้ว เถรวาท คำว่า “เถรวาท” พระเถระ พระที่เป็นพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้ เวลาทำสังคายนามารู้ใหม่ ตั้งบัญญัติไว้ เพราะถามพระอานนท์ว่า พระอานนท์ เวลาทำสังคายนามารู้ใหม่ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ธรรมและวินัยถ้าเล็กน้อยถ้าจะแก้ไข”

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งไว้เลย เพราะอะไร เพราะว่ามันเป็นอนาคตกาล โลกมันเจริญขึ้นไป สังคมมันเปลี่ยนแปลงไป มันมีปัญหาสิ่งใดแล้วถ้าธรรมและวินัยเล็กน้อยจะแก้ไขอย่างไรก็ให้แก้ไขได้ เวลาเล็กน้อยแล้ว เวลาพระสงฆ์เถรวาท ๕๐๐ องค์ เป็นพระอรหันต์ ถามว่า “แก้ไขคือคำว่าเล็กน้อย” แก้ไขไหม

เพราะเวลาจิตนิสัยของคน อุดมการณ์ของคน ความคิดของคน มันเล็กน้อยแก้ไขละ คนหนึ่งเห็นว่าเป็นของเล็กน้อย อีกคนเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตมาก อีกคนเห็นเป็นอุดมการณ์ที่อยู่ในหัวใจของเขาสิ่งนั้นยิ่งใหญ่หนัก แล้วไอ้คนที่เขามีจิตนิสัยอีกแตกต่างกันไป เขาว่าอันนี้มันของเล็กน้อย ไอ้ของยิ่งใหญ่ แล้วใครเล็กน้อย ใครยิ่งใหญ่ ตกลงก็เลยว่าสัญญากัน ตั้งบัญญัติเลยว่า

“เราจะไม่แก้ไข เราจะยึดสิ่งนี้เป็นแนวทาง เพื่อเป็นธรรมและวินัย เป็นศาสดาของเราไปในอนาคต”

ในอนาคตหมายถึงในอนาคตผู้ที่ยุคสมัยนั้น มันจดจารึกกันมา มันตรวจสอบกัน ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ คำว่า “เป็นสุภาพบุรุษ” ความยอมรับเหตุผลของคนอื่น ยอมรับเหตุผลของเขา ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา อันนี้ตายตัวแน่นอน

คำว่า “ตายตัวแน่นอน” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนีพพานไปแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะบัญญัติวินัยเพิ่มขึ้นอีกไม่มีแล้ว นี่ไง แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แสดงธรรมไว้ วินัยตรัสไว้

ถ้ากล่าวต่อพุทธพจน์ กล่าวต่อคำสั่งคำสอน บัญญัติเพิ่มขึ้นหรือตัดทอนว่าเล็กน้อยๆ เล็กน้อยแค่ไหน ถ้าภิกษุสงฆ์สวด สวดให้เปลี่ยนพฤติกรรมถึง ๓ ครั้ง ถ้าไม่ยอมจะเป็นสังฆาติเสสสังฆาติเสสเชียวนะ

ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเรา เป็นศาสดาของเราเห็นใหม่ สิ่งที่มีนเจอร์ิญมา เจริญออกมา มาๆ มันเป็นอำนาจวาสนาของคนนะ ยุคสมัยของคน น้ำขึ้น น้ำลง ฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลงไปทั้งสิ้น สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไป สังคมมันก็มีการพัฒนาของมันไป

เวลามีครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมา ท่านเห็นของท่านนะ คนที่มีอำนาจวาสนา เกิดมานะ คนมีบุญเกิด คนมีบุญเกิดเรื่องของสภาวะแวดล้อมสิ่งใด มันอุดมสมบูรณ์ไปพอสมควรแหละ เพราะว่าด้วยความเป็นบุญไง

ของเราเห็นใหม่ ของเรา เราเป็นคนขี้ทุกข์ขี้ยาก เกิดมาแล้วมันมีแต่ความแห้งแล้ง มีแต่คนเอารัดเอาเปรียบ ไม่มีใครคอยค้ำจุนอุ้มชูเราเลย

แต่ถ้ามันเป็นคนที่มีอำนาจวาสนา แค่นี้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์แล้ว เกิดมาเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์เพราะอะไร เพราะมนุษย์มีสมอง มนุษย์มีความรู้สึกนึกคิด แล้วด้วยอำนาจวาสนาของคนไง มันมีอุดมการณ์มีแรงปรารถนา มีการกระทำที่ยิ่งใหญ่ไง แล้วถ้าได้ยินได้ฟัง คนที่ไม่ได้ยินได้ฟัง ไม่ได้ฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่มีโอกาสไง

แต่ถ้าเวลาที่มีอำนาจวาสนาเห็นใหม่ เวลาได้ยินได้ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมา เอ๊ะ! แม้แต่อนาคตภิกษุเสฐฐีไปเยี่ยมเพื่อนๆ

“โอโฮ! ทำอะไรกันเนี่ย มากมายมหาศาล”

“เขาอาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาฉันอาหารปรุงนี้”

“หา! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเชี่ยวชาญหรือ”

นั่นนะ แค่พุทธะ ได้ยินว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม นอนไม่ได้ นอนไม่หลับเลยละ

คนที่มีความกังวลใจถ้าได้ยินได้ฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะกินใจ มันกินใจ มันออกมาจากใจใจ เวลามันทุกข์มันยาก มันทุกข์มาจากใจทั้งสิ้น เวลามันสะท้อนใจๆ สะท้อนใจมันก็สะท้อนกิเลสใจ ถ้าสะท้อนกิเลส เรามันก็ได้คิด เหมือนเราเนี่ยจะไปทางไหน จะตื่นกับโลกนี้ใช้ไหม

แต่ถ้าคนที่สร้างอำนาจวาสนาอย่างนั้นนะ ดูสิ อนาคตภิกษุเศรษฐี จิตตคหบดี เป็นผู้อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อชาตศัตรู พระเจ้าอุเทน อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้น เขาเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่เขากระทำมาเพื่อหัวใจของเขา ถ้าทำเพื่อหัวใจของเขา นี่เป็นเรื่องทางโลกใจ

ทางโลกหมายความว่าเราเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไป ชาวพุทธๆ ไป ชาวพุทธเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งนะ คนเราเกิดมามีอำนาจวาสนาของคน เวลามันตกทุกข์ได้ยากขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาตกทุกข์ได้ยากขึ้นมา ธรรมโอสถชโลมหัวใจของเรา

ถ้าไม่มีธรรมโอสถชโลมหัวใจของเราเลย มันจะมีแต่ความทุกข์ความยาก คนที่ซิมเศร้าๆ นั้นนะ เพราะขนาดว่าซิมเศร้าๆ แล้วเนี่ย เพราะเขาถึงกับทำลายตนเห็นใหม่ มันวิตกวิจารณ์แต่เรื่องที่มีมันผิดพลาด ผิดหวัง ผิดต่างๆ มันทุกข์ยากของมัน

แต่ถ้าเรามีธรรมะในหัวใจของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง มันไม่ใช่ของเราทั้งสิ้น แต่ถ้ามันเป็นของเรา เป็นของเราโดยความเป็นสมมุติ โดย

ความเป็นสมมุติโดยความวิทยาศาสตร์ของโลกนี้ไง นี่ไง กฎหมายก็สมมุติ ทุกอย่างก็สมมุติ ถ้ากฎหมายสมมุติเห็นใหม่ กฎหมายเขาบัญญัติเป็นกฎหมายขึ้นมาบังคับสังคมนั้น มันก็เป็นกฎหมาย

แล้ววินัยๆ ธรรมวินัยเป็นกฎหมายหรือไม่ ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เป็นศาสดาของเรา มันเป็นการบัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว บัญญัติไว้แล้วด้วยความเคารพ ด้วยความยอมรับของเราไง เราเอาสิ่งนั้นเป็นบรรทัดฐานไง เราลงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาหลวงตาท่านพูดเลย “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วแสดงธรรม” เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปนะ แล้วแสดงธรรม จิตใจมันไม่ลง มันยิ่งใหญ่กว่า มันกระด้าง จิตใจกระด้าง จิตใจที่ไม่เคารพบูชา จิตใจที่มีทิวฐิมานะอย่างนั้น มันจะเป็นธรรมขึ้นมาได้อย่างไร

แต่ถ้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา” ถ้าใจมันลง ธรรมๆ ลงธรรมขึ้นมามันมีขอบมีเขต ศิลเป็นรั้วรอบขอบชิด ไม่ให้กิเลสมันดันรนมันเพนพานมากจนเกินไป ศิลเป็นรั้วรอบขอบชิด เวลาธรรม ธรรมคือสัจธรรม พยายามทำความเข้าใจของเราเข้ามา ถ้าจิตใจมันมีคุณธรรมในหัวใจ มันฟังแล้วมันสะท้อนใจ ความสะท้อนใจ เราก็แสวงหาของเรา เราต้องมีการกระทำของเรา ทำเพื่อประโยชน์กับเราไง

ประโยชน์มันก็มีประโยชน์โลกๆ เวลาประโยชน์โลกๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมกับประชาชนทั่วไป อนุப்புพิกถาเรื่องของท่านทั้งสิ้น ท่าน เวลาเรื่องของท่าน ท่าน ใต้ไปสวรรค์ ถ้าให้ถือเนกขัมมะให้หัดประพฤติปฏิบัติ เพราะคำว่า “ปรารถนาไร้สัตว์ขันธ์” มันต้องให้เกิดในหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลกที่มันทุกข์มันยาก มันดิ้นมันรนอยู่นั้นแหละ ถ้ามันได้มีสติสัมปชัญญะมันนึกของมันได้ นี่ไง “มีธรรมโอสถในหัวใจของตน มีธรรมโอสถในใจของตน”

แล้วเวลาที่ประพาศปฏิบัติขึ้นมา เวลาแก้จิตๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้แก้
ทั้งนั้น พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร เวลาปฏิบัติไปแล้วมันติดขัดขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเป็นผู้แก้ไขให้ทั้งสิ้น

เวลาพระในสมัยพุทธกาลมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจะถามเลยว่า “ใครทรมาน
มา ใครทรมานมา” คือใครเป็นอาจารย์ ใครเป็นคนแก้ไขมา แก้ไขหัวใจที่มันตลกทุกข์ มันลุ่มๆ
ดอนๆ มันตลกทุกข์ได้ยาก มันมีการล้มลุกคลุกคลานในการกระทำ แก้จิตๆ ใจ ปรารถนาหรือสัตว์
ชนสัตว์

แต่ผลของวิภวัญเิง คนที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญเิงก็ได้สร้างสมบุญญานการมาแตกต่างกันไป ถ้าแตกต่างกันไปนะ เพียงแต่ทำให้เขามีอำนาจวาสนาได้นับถือพระพุทธศาสนา นับ
ถือพระพุทศาสนาณะ ดำรงชีพของเขาทำให้อยู่ในศีลในธรรม

ในศีลในธรรมเห็นใหม่ มันเจริญงอกงามเิง มีความเชื่อมากบอก “ถือศีล ๕ บริสุทธี ตัด
อบายภุมิ” ตัดอบายภุมิ มันถือศีล ๕ บริสุทธี ศีล ๕ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ แม้แต่เห็นใหม่ ในธรรมของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปากนรก ผ่าๆ เหล็กเท่าลำตาล ผ่าจิวเิง เวลาภิกษุได้ทำผิดศีล
ผิดธรรม เวลาตายไปตกนรกอเวจี สิ่งทีผ่า ผ่าจิวเิงไปพาดอยู่บนปากนรกจนแ่นเลย

ไอนี้ความเชื่อของบางกลุ่มก่อนเิง ถ้าถือศีล ๕ ถือศีล ๕ แล้วจะปิดอบายภุมิ อบายภุมิ
อบายมุข อบายมุขเวลาทำผิดทำพลาดขึ้นมาันอบายภุมิ แล้วเวลาอบายภุมิ จิตใจเรา ใครจะ
คุมจิตใจของตัวเองได้ตลอดเวลา แล้วถึงเวลามันมีเวรมีกรรมเิง สายบุญสายกรรม ทำผิดพลาด
สิ่งใดมา สภากรรมๆ ทำร่วมกัน สายบุญสายกรรม ทำร่วมกันมา ชอบเหมือนกัน ทำอย่างนั้น

แต่เวลาธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้น เวลาธรรมะขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าณะ เวลาอนุพุพิกธา เวลาสิ่งทีเวเลิงญาน พุททิจ ๕ เเลิงญานเลย
นะ ใครมีอำนาจวาสนา คำว่า “มีอำนาจวาสนา” คือเขาจะบรรลุธรรมได้ เขาจะบรรลุธรรม เขาจะมี

คุณธรรมในใจของเขา นั่นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเอาคนนั้นก่อน ไปเอาคนนั้น จะไปแสดงเหตุผลให้เขาได้มีความสำนึกคิด สำนึกคิดขึ้นมา มันขึ้นมา

ดูสิ ดูพระที่ว่าเรือแตกมานั้นนะ เข้าใจตนว่าเป็นพระอรหันต์ เพราะอะไร เพราะงุ่นเปลือกไม้ขึ้นมา คนเคาะพญูซาเง เคาะพญูซา เขาได้ลาภมาเพราะว่าเขางุ่นเปลือกไม้ขึ้นมา พองุ่นเปลือกไม้ขึ้นมาเห็นใหม่ ผู้ที่สายบุญสายกรรมที่เป็นญาติ เวลาผู้ที่สำเร็จพระอรหันต์ไปแล้ว ผู้ที่เป็นพระอนาคามีไปอยู่บนพรหมมาเดือนเลย

“เธอไม่ใช่อรหันต์ เธอไม่ใช่ จะงุ่นงมเปลือกไม้ หรือว่าเป็นผู้ที่มีบุญขึ้นมาจากทะเลแล้ว เป็นพระอรหันต์ ไม่ใช่ ไม่ใช่ พระอรหันต์เกิดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมเป็นพระอรหันต์ ให้ไปฟังธรรมๆ”

เวลาไปฟังธรรม ไปขอฟังธรรมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังบิณฑบาตอยู่ ด้วยความกระหืดกระหอบอยากเข้าไปฟังธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราบิณฑบาตอยู่” บิณฑบาตอยู่ เขาก็อ้อนวอนอย่างนั้น

“เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง”

เธอจงมองสรรพสิ่งในโลก สรรพสิ่งในโลกนี้ไ้ เพราะอะไร เพราะเขามีอำนาจวาสนาของเขามา เขาได้ทำของเขา มา เวลาเขาทบทวนของเขา บึง! สันทิฏฐิโก ปัจจัตตัง ฐุเฉพาตนะ ในหัวใจที่มันยึดมั่นเพราะว่าเห็นลาภสักการะ เห็นคนล้อมหน้าล้อมหลัง เห็นคนเชื้อถือศรัทธา ก็หลงตามโลกธรรมไป แต่เวลาสายบุญสายกรรมที่มาเดือนเห็นใหม่ พอเดือนขึ้นมาแล้วเขาไปฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ได้มาได้ด้วยชื่อ ด้วยเสียง ด้วยลาภ ด้วยสักการะ ด้วยการเคาะพญูซา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้มองเป็นความว่าง กลับมาถอนทิฏฐิในใจของตน เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย

เวลาแก้อะไร ๆ ใจ เวลาแก้อะไร สิ่งที่เป็นจริง ๆ มันเป็นเรื่องจริงในหัวใจนี้ มันไม่ได้เป็นเรื่องจริงอยู่ข้างนอกโน่น มันไม่ได้เป็นเรื่องจริงที่คนล้อมหน้าล้อมหลัง มีที่ลางสักการะ มีคนเชื่อถือศรัทธามากมายมหาศาล ไม่ใช่

ถ้ามันเป็นจริง ๆ มันจริงในหัวใจ เวลาอ่อนวอนขอขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “บวชได้อย่างไร เธอไม่มีบริวาร” ไปหาบริวารควายขวิดตายเลย ควายแม่ลูกอ่อนขวิด เสียชีวิตอยู่นั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้เผาศพให้ เป็นผู้มาจัดการ นี่พระอรหันต์

เวลามันเป็นเรื่องจริง มันเป็นเรื่องจริงขึ้นมาในหัวใจนี้ ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาหัวใจนี้ เรามีการกระทำใจ เราเกิดมาเห็นใหม่ เราเกิดมาร่วมสมัยกับองค์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น องค์หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่ฝั้น เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านแล้วสิ้นกิเลสไปแล้ว

คำว่า “สิ้นกิเลส” ในสังคมกรรมฐานเขาตรวจสอบกัน เขาตรวจสอบกันเพราะว่าในครอบครัวกรรมฐานเขาต้องการความสะอาดบริสุทธิ์ เขาต้องการความจริงขึ้นมาต่างคนต่างทำให้มันยิ่งใหญ่ขึ้นมา ความยิ่งใหญ่ขึ้นมา อริยสัจมีหนึ่งเดียว ถ้าเป็นความจริงแล้วไม่มีขัดไม่มีแย้งกัน

สิ่งที่มีขัดมีแย้งกันมันขัดแย้งกันด้วยทิวฐิมานะ ถ้ามันเป็นความจริงแล้วมันจะขัดแย้งกันที่ไหน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งเอดทักคะ ๘๐ องค์ พระอนุรุทธะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์ถามเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วหรือท่านเข้าฌานสมาบัติอยู่ พระอนุรุทธะบอกยัง พระอรหันต์ด้วยกัน แล้วไม่มีขัดไม่มีแย้งกัน

แต่เวลาเห็นใหม่ เข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนะ
 วิญญูณัญญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ เข้าแล้วออกมา ระหว่าง
 ท่ามกลาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิพพานตรงนี้ นีพพานตรงนี้เห็นใหม่

พอ นิพพานตรงนี้ “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว” พระอรหันต์ด้วยกัน ไม่มี
 ชัดไม่มีแย้ง เพราะมันเป็นเรื่องสัจจะเรื่องความจริงทั้งสิ้น แต่ด้วยอำนาจวาสนาของใครที่มัน
 ถนัด ถนัดทางไหนก็จะเข้าใจทางนั้น ไฉนนั้นเป็นความถนัดใจ

แต่ อริยสัจ เวลาพระอรหันต์นั้น เขามีปัญหากันว่าสิ่งใดดีเลิศ พระสารีบุตรก็ว่าปัญญา
 พระโมคคัลลานะบอกว่าฤทธิ์ พระอุบาลีบอกว่าวินัย อีกสององค์ ตกลงกันไม่ได้ ไปเฝ้าองค์
 สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “**อัสวัคชยญาณ อัสวัคชยญาณสำคัญที่สุด เพราะ
 อัสวัคชยญาณทำให้พวกเธอได้เป็นพระอรหันต์**” ความเป็นพระอรหันต์ใจ แต่เขาคุยกัน
 เรื่องความถนัด เรื่องความถนัดนี้เป็นความถนัดของคน ถ้ามันเป็นความจริง

ในครอบครัวกรรมฐานเขาคุยกันอย่างนี้ ในครอบครัวกรรมฐานเขาว่า อริยสัจมีหนึ่ง
 เดียว ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ นี่ใจ แล้วมันมา
 จากไหน มันจากสัจจะ มาจากความจริงในการประพฤติปฏิบัติ มรรค ๔ ผล ๔ นีพพาน ๑ แล้วมัน
 เข้ามาจากไหน ก็เข้ามาจากหัวใจดวงนั้นใจ

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ เวลาหรือสัตว์ชนสัตว์ขึ้นมา
 นี้เป็นธรรมวินัย เป็นธรรมวินัย เป็นปริยัติ เป็นวินัยธรรม ธรรมกถึก วินัยธรรมก็โบลานเปล่าๆ ศึกษา
 เปล่าๆ อยู่อย่างนั้นใจ

เวลาเป็นธรรมกถึกๆ ได้กรรมฐานจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าป่าเข้าเขาไปใจ
 เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลามีปัญหาขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้แก้ไข

ทั้งสิ้น เป็นผู้แก้ไขขึ้นมา แล้วว่าถ้ามีอุปัชฌาย์อาจารย์เขาก็อบรมสั่งสอนกันมา ถ้ามันเป็นจริงๆ อริยสัจมีหนึ่งเดียวเท่านั้น แล้วไม่มีขัดไม่มีแย้ง

ไอ้ที่ขัดที่แย้งเปรตทั้งนั้น ไอ้พวกเปรต รับมาสก รับต่างๆ แล้วมาฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระสารีบุตรไปแก้ไข เวลาแก้ไข

ในวงกรรมฐาน ในสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มีนั้นะ เวลาที่มีสิ่งใดพระที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ ร่วมกันมา แล้วถ้าทำอะไรผิดขึ้นมา คณะสงฆ์เขาจะมีการประชุมกัน แล้วให้ผู้นั้นไปแก้ไขๆ มี ในวงกรรมฐานมี เพราะเขาเป็นผู้ที่เป็นสุภาพบุรุษ เป็นผู้ที่กระทำตามความเป็นจริง แล้วถ้ามันไม่จริงๆ ไม่จริงเพราะอะไร เพราะพระสังคมทุกสังคมมันต้องมีทั้งคนดีและคนชั่ว แล้วคนดี คนชั่ว ไปฟังปาอาศัย พอฟังปาอาศัยขึ้นมา มันก็จะมีปัญหาขึ้นมา แล้วพวกใครพวกมัน ใครดีกว่าใคร

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ แล้วจบ เป็นธรรมลงในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ไม่มีพวกเขาพวกเรา ไม่มีทิฏฐิมานะ ไม่มีการเข้าข้างใครทั้งสิ้น ธรรมเป็นธรรม กิเลสเป็นกิเลส

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาออกประพฤติปฏิบัติ ๖ ปี เวลา ๖ ปีนะ ก่อนที่เจ้าชายสิทธัตถะเวลาเกิดมาแล้ว ภาพเทวิลขอพระเจ้าสุทโธทนะ ขอตุราชกุมาร

“โอ้! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแน่นอน”

เวลาภาพเทวิล พราหมณ์พยากรณ์แล้ว พระเจ้าสุทโธทนะคุ้มครองต้องการให้เป็นจักรพรรดิ ดูแลรักษาอย่างดี เวลาไปแรกนาขวัญให้ราชกุมารนั่งอยู่โคนต้นหว่านนั้น ทำความสงบของใจด้วยอำนาจวาสนาของตน ทำความสงบของตน เวลาตะวันคล้อยบ่ายคล้อยไปแล้ว เงามของต้นหว่านยังไม่ไปอยู่อย่างนั้น ด้วยเคารพบูชาใจ ด้วยคุณธรรมใจ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะนะ

แล้วเวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สมบุกสมบัน สมบุกสมบันมา อุทกดาบส อาพา
รดาบสรับประกันแล้ว “ได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ เหมือนเรา เป็นผู้สั่งสอนได้” ด้วยธรรมไม่เอา
เพราะอะไร คำว่า “ด้วยธรรม” มันมีสามัญสำนึก เรารู้ตัวเอง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าปัจจุตัง สันติภูมิโก สันติภูมิโกรู้ชัดเจนน่ามกลางหัวใจของตนว่าจริงหรือไม่จริง

เรายังล้งเลงสงสัย เรายังไม่รู้หนทางที่มันจะไป มันจะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร มันจะเป็น
พระอรหันต์มันต้องมีหนทางที่มันจะไป แต่เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเป็นปุถุชนคนหนา ไม่รู้
ไม่เห็น เวลาเกิดเป็นเราแล้ว เกิดเป็นแล้วยังไม่รู้มีคุณค่าแค่ไหน ยังไม่รู้จักชีวิตมีค่าแค่ไหน
เกิดมามีชีวิตแล้วอยากดัง อยากใหญ่ อยากมีอำนาจวาสนา อยากทำไปหมดเลย

นี่ไง ปฏิบัติแบบโลกๆ เพราะไม่มีอำนาจวาสนา

ถ้าเวลาที่มีอำนาจวาสนาขึ้นมา เราขวนขวาย เรามีการกระทำของเราขึ้นมา ถ้ามีการกระทำ
อุทกดาบส “เจ้าชายสิทธัตถะมีความสามารถเหมือนเรา” ไม่สน เพราะอะไร เพราะว่ามีอำนาจ
วาสนาจนเข้าใจตัวเองได้ว่ามันมีวิชามีความไม่รู้ในใจ เพราะมีความไม่รู้ในใจถึงได้เกิด ถ้า
พระอรหันต์เกิดอีกไม่ได้ ไม่มี ไม่มีหรือก นั้นอรหันต์ก็ เลียนแบบเขา มันไม่มีอยู่จริงหรือ

ถ้ามันจะมีอยู่จริงๆ เวลาจะเป็นสักจะความจริง ขนาดอุทกดาบส อาพาธดาบสรับประกัน
อย่างนั้นยังไม่สนใจ เวลามันได้คิดใจ เวลามันได้คิด มันได้คิดถึงการทำความสงบของใจ ทำ
ความสงบของใจอย่างนี้แล้วมันมีหลักเกณฑ์ นี่ถึงตอนนั้น เอาตอนนั้นมาเป็นบาทฐานเห็นไหม
เอามาเป็นบาทฐาน

สัมมาสมาธิ คำว่า “สัมมาสมาธิ” เวลาจิตมันละเอียดลึกซึ้งเข้าไป ลึกซึ้งเข้าไปเห็นไหม
บุพเพนิวาสานุสติญาณ บุพเพนิวาสานุสติญาณจิตมันสงบแล้ว พอจิตมันสงบแล้ว บุญกุศลสิ่งที่
ทำมาตั้งแต่พระเวสสันดรไป จตุปปาตญาณมันรู้การเกิดและการตายของจิตที่เวียนว่ายตาย
เกิดในวัฏฏะ เวลาอาสวัคชญาณในหัวใจของตนนั่นนะ อาสวัคชญาณทำลายอวิชชา

เวลาพระอรหันต์ทะเลาะกัน พระอรหันต์ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป โนนก็
ดีกว่า นีก็ดีกว่า ต่างคนต่างเก่ง ต่างคนต่างแน่ ต่างคนต่างมีความถนัด **อัสวัชยญาณสำคัญ
ที่สุด อริยสัจมีหนึ่งเดียว มีหนึ่งเดียวเท่านั้น**

แล้วครอบครัวยุทธธรรมฐานเขาเวลาเขาพูดกัน เขาคุยกัน เขาสนทนากันก็เพื่อสัจจะเพื่อ
ความจริงอันนี้ไง ถ้ามีสัจจะมีความจริงอันนี้ สมัยหลวงปู่มั่น สมัยลูกศิษย์หลวงปู่มั่นรุ่นแรกๆ เขา
จะรักกันมาก เขาจะถึงกัน เขาจะเข้าใจกัน ในครอบครัวยุทธธรรมฐานจะรู้ก่อนว่าอะไรเป็นจริง อะไร
เป็นไม่จริง องค์ไหนจริง องค์ไหนไม่จริง องค์ไหนกาฝาก

นี่ก็เหมือนกัน เวลาทำสมาธิสมาธิไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่โคนต้นหว้า
หลับตาหรือลืมตาล่ะ มันจะเป็นจริงหรือไม่เป็นจริงละ นี่ไง เวลาหลวงปู่มั่นเวลาท่านสอนลูกศิษย์
ลูกหาเห็นใหม่ ลูกศิษย์ลูกหาต่างองค์ต่างมีอำนาจวาสนาทั้งสิ้น เวลาสมัยองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาสหชาติผู้เกิดพร้อมต้องสร้างบุญกุศลทั้งสิ้น

แล้วเวลากึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง มีตั้งแต่ หลวงปู่มั่นบอก “ตั้งแต่สมัยพระ
จอมเกล้าฯ” พระจอมเกล้าฯ มารื้อฟื้นทฤษฎี รื้อฟื้นในการประพฤติปฏิบัติ แล้วท่านก็พยายาม
ของท่าน แต่ด้วยอำนาจวาสนาของท่าน ท่านลิกขาลาเพศไป เวลาวางรากวางฐานไว้เพื่อให้เข้า
ใกล้ชิดกับธรรมและวินัย

“ธรรมและวินัยเป็นศาสนาของเธอ” ลงในธรรม ลงในวินัยไป เคารพบูชา หลวงตาท่านพูด
“ไม่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม” ไม่เหยียบธรรม เหยียบวินัย ไม่ย่ำยี ไม่ย่ำยีโดย
ความไม่รู้ ไม่ย่ำยีด้วยความไม่เข้าใจ ไม่ย่ำยีด้วยความอหังการ อยากดัง อยากใหญ่ อยากจะยก
ตัวเองให้สูงกว่า ไม่ย่ำยี นี่ถ้าลงในธรรมลงในวินัยไม่ย่ำยีนะ

นี่ไง หลวงปู่มั่นบอก “ศาสนาเจริญ เจริญตั้งแต่สมัยพระจอมเกล้าฯ” แล้วหลวงปู่เสาร์
หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาปฏิบัติขึ้นมาล้มลุกคลุกคลานทั้งสิ้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติมา ๖ ปี เวลาจะระลึกได้ระลึกได้ถึงโคนต้นหว่า ระลึกได้ถึงการทำสมาธิ จะลืมตาหรือจะหลับตา เพราะมันก็เป็นสัจจะความจริงในใจ เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฏฐิโกในใจของเจ้าชายสิทธัตถะ

เวลาเจ้าชายสิทธัตถะไปศึกษา สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ สมาบัติท่านทำแล้ว คนทำสมาบัติแล้วไปทำสมาธิ กลับมาระลึกถึงโคนต้นหว่า ละทิ้งอันนั้นมา เพราะว่าอุทกดาบส อาหารดาบส รับประทานคำชู้ด้วย ไม่เอา ไม่จริง

เวลาเอาความจริงๆ ระลึกถึงโคนต้นหว่า แล้วตั้งแต่ปฐมยาม มัชฌิมยาม ปัจฉิมยาม เวลาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมาถึงบัญญัติศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ อาสวักขยญาณประกอบไปด้วย ๘ องค์ ความรู้ตามความเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ สมาธิชอบ ปัญญาชอบ ชอบธรรมมาด้วยกัน ทั้งหมดทั้งสิ้น หลับตาหรือลืมตาไม่เป็นสัจจะไม่เป็นความจริงใจ

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาคณะ ผู้ที่เกิดร่วมกับหลวงปู่มั่น เวลาประวัติครูบาอาจารย์ที่เราพิมพ์เนี่ยพระอรหันต์ทั้งนั้น เพราะหลวงตาบอก “เพชรน้ำหนึ่ง”

เพชรน้ำหนึ่ง เวลาเพชรน้ำหนึ่งเวลาเข้าไปหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อม เป่ากระหม่อมคือแก้จิต ทิฏฐิมานะที่มันมีมาในหัวใจ ความรู้ความเห็นผิดละมันวางมันให้ได้ ใครมีความรู้ความเห็นมามากน้อยขนาดไหน ให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าใจมันสงบระงับเข้ามาแล้วมันมีโอกาสนั้นมาในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าใจมันยังไม่สงบระงับเข้ามามันจะเอาอะไรไปประพฤติปฏิบัติ มันจะไปปฏิบัติอะไร

นี่ไง ถึงให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน การทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ทำสมาธิลืมตาหรือหลับตาสละ ลืมตา หลับตามันเป็นเรื่องโลกๆ มันเป็นเรื่องสามัญสำนึกของคน มันไม่เกี่ยวกับธรรมะเลย ไม่เกี่ยว มันไม่เกี่ยวกับธรรมะ ไม่เกี่ยวกับการกระทำใดๆ ทั้งสิ้น

มันอยู่ที่ความถนัด ถ้าความถนัดหลับตาทำสมาธิ ทำสมาธิเป็นสมาธิก็ได้ เป็นมิจฉาก็ได้ ลืมตาทำสมาธิก็ได้ เป็นมิจฉาก็ได้ ไม่เห็นมันเกี่ยวอะไรเลย สมาธิเป็นสมาธิ มันเกี่ยวอะไรกับ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา แต่ถ้าไม่มีสมาธินะ มันเป็นกาฝาก มันเป็นกาฝากไง มันไม่เป็นจริง

พุทธะ จิตเดิมแท้ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ปฏิสนธิจิต เวลาจิตที่เวียนว่ายตายเกิดใน วัฏฏะ ถ้ามันไม่รู้เห็นสิ่งใดมันก็มีแต่ความรู้สึกนึกคิดของมันทั้งสิ้น เวลาที่มีความรู้สึกนึกคิดของมัน ไป มันก็ไปยึดมันถือมันทักขิณมานะ ยึดมันถือมันมากน้อยแค่ไหน คนที่มีทักขิณบาบบางพอมันยึดมัน ถือมันสิ่งใด มันพิจารณาของมันแล้วมันทำไปแล้ว อ้อ! มันน่าจะไม่มีถูกทางนะ คนมันคิด มันได้ คิดไป

แต่คนที่มีทักขิณมานะขึ้นมา ก็เอาทักขิณมานะบวกรเข้าไป ทับถมเข้าไป เป็นสมาธิกาฝาก กาฝากในอะไร กาฝากในพุทธะไง กาฝากในหัวใจดวงนั้นใจ หัวใจดวงนั้นมันมีธาตุรู้ ความรู้อัน ยิ่งใหญ่อยู่อันหนึ่ง แล้วมันมีความรู้รอบตัวมัน รอบตัวมันมันก็มีความคิดตามธรรมชาติของมัน แล้วมันเอาสิ่งนี้มาเป็นการกระทำ มันก็ความรู้รอบอันนั้นมันก็เลยเป็นกาฝาก ก็เลยเป็นสมาธิ กาฝาก

อীগามันเป็นสัตว์ฉลาดนะ วัฒนธรรมของชาวเอเชียว่าอิกาเวลาไปเกาะไปทำสิ่งใด อิกา เป็นคนคดโกง นกอิกาเป็นที่คดโกง แต่ในปัจจุบันนี้ทางวิทยาศาสตร์เขาวิเคราะห์วิจัยแล้วว่าอิกา นี้เป็นสัตว์ที่ฉลาดมาก มันฉลาด มันสอนลูกของมัน มันดูแลฝูงของมัน มันรักกัน มันดูแลกัน นี้ ใจ อิกา

อิกา นกต่าง ๆ มันไปคาบกินสิ่งใดมาแล้ว มันไปตันไม้มันก็ไปขับไปถ่าย เวลาไปขับไป ถ่ายมันก็เกิดกาฝาก เกิดกาฝากใจ คนที่ไม่มีสติไม่มีปัญญา “โอโฮ! ตันโพธิ์มันไม่เห็นสวยเลย กาฝากมันย่อย ไบมันเป็นมันเลย” ไปเห็นกาฝากมีคุณค่ามากกว่าใจ

นั่นมันกาฝาก สมาธิกาฝาก มันไม่เป็นความจริงหรอก เพราะไม่มีตันโพธิ์ ไม่มีตันไม้ มันจะเติบโตมาได้อย่างไร มันขี้ของอิกา อิกามันขี้ มันขับถ่าย นกมันไปขับถ่ายไว้

นี่ไง สมาธิกาฝาก กาฝากในใจของตน กาฝากในพุทธะนั้น เพราะอะไร เพราะปฏิสนธิจิต
จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันมีจิตวิญญาณแน่นอน จิตวิญญาณดวงที่เวียนว่ายตายเกิด
ในวัฏฏะ ถ้าไม่มีปฏิสนธิจิตเห็นใหม่ ในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ เอาชีวิตมาจากไหน
ชีวิตมันเกิดมา มันเกิดมาจากเวรจากกรรม แต่เวรกรรมนี้มันเกิดมาจากกรรมของมารดา จาก
กรรมของมารดาเกิดมาเป็นมนุษย์ไง เกิดมาเป็นมนุษย์

นี่ไง มันมีของมันมาโดยวิทยาศาสตร์ มีของมันโดยวัฏฏะ มันมีของมันโดยธรรมชาติของ
มัน แล้วเวลาไปศึกษาธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันศึกษาแล้วมีทิฐิขึ้นมาะมาก
น้อยแค่ไหน

ถ้ามีสัจจะความจริงขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่าน
ทำของท่านขึ้นมา “ให้ทำความสงบใจเข้ามาก่อน ทำความสงบใจเข้ามาก่อน” ทำความสงบใจ
โดยสัจจะโดยความจริง แต่ทำสมาธินี้แหละ

ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาในครอบครัวกรรมฐานนะ เวลาผู้ที่มีทิฐิขึ้นมาะ ผู้ที่มีความเห็น
ต่างๆ เราศึกษามา เราอยู่ในครอบครัวกรรมฐาน เราศึกษา เราชอบศึกษา เราคิดว่า เพราะ
อยากมีความรู้ อยากจะมีความเข้าใจ อยากจะมีหลักมีเกณฑ์ ศึกษาเรื่องนี้มาเยอะ ศึกษากันมา
เยอะไง

ศึกษาจากหลวงตาพระมหาบัว ศึกษาจากหลวงปู่เจี๊ยะ แล้วเวลาศึกษา ศึกษาโดยหลัง
ไมค์เรื่องในทัศนคติในต่างๆ หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดหลังไมค์ ท่านไม่พูด
ประจานใครทั้งสิ้น ความผิด ความถูก กิเลสของคนมันเกิดอารมณ์ชั่ววูบ มันเกิดเพราะความรู้
ความเห็น มันเกิดเพราะทิฐิขึ้นมาะ มันเกิดเพราะหลงผิด มันเกิด มันเกิดได้ร้อยแปด แล้วมันก็ทำ
ให้เป็นดีได้ร้อยแปด ดีได้เพราะอะไร

ถ้ามันดีไม่ได้ ทำไมคะกรรมฐานเขาให้พระไปแก้กันล่ะ ให้คนนั้นไปแก้ คนนี้ไปแก้ แล้ว
ถ้าในยุคหลังขึ้นมาะ มันอยู่ที่คนที่มีอำนาจวาสนาหรือไม่ ถ้ามีอำนาจวาสนามันถูกคิด หรือมัน

เห็นโทษ มันจะวิ่งเข้าไปหาครูบาอาจารย์ให้แก้ ให้แก้ให้ เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะตอนสร้างวัดใหม่ ๆ พระมาเยอะแยะ “แก้หลับครับ ๆ” นิ่งหลับกันทั้งนั้น

สมาธิภาวนา สมาธิภาวนาแล้วสมาธิ สมาธิภาวนามันหลับหูหลับตา ไม่ใช่หรงอก ทั้งหลับหู ทั้งหลับตาและลืมตา ผิดก็มี ถูกก็มีทั้งสิ้น สมาธิเป็นสมาธิ

แล้วเวลารุดลงไปนะ เวลาไปเจอในตามชนกลุ่มน้อย พวกกะเหรี่ยงเขาจะมีหมอผีประจำหมู่บ้าน หมอผีประจำเผ่าพันธุ์เขา พวกนั้นเขาถือศีล ๘ เขาเป็นฤๅษีชีไพร เขาก็ทำสมาธิ เขาถือเนื้อถือตัวนะ เวลาไปเจอพระเด็ก ๆ พระเล็ก ๆ น้อย ๆ เขาถือว่าเล็กน้อย เขาใหญ่กว่า เขาถือตัวถือตนมาก แล้วเขาวางตัวใหญ่โตมาก แล้วพูดถึงชุมชนของเขา เขาเคารพของเขา นะ เขาเคารพของเขา พวกกะเหรี่ยง พวกชนกลุ่มน้อยเขาเคารพพระมาก

แต่เขาก็เคารพหมอผีประจำกลุ่มของเขา มาก นี่ไง ถ้ามันเห็นผิด นี่ไง เขาทำสมาธิใหม่ เขาทำสมาธินะ เขาทำสมาธิเพื่อสมาธิไง เขาทำสมาธิของเขา เขาเป็นหมอผี เขาเป็นคนติดต่อกับญาติพี่น้องในกลุ่มชนของเขา เขาแก้กรรมแก้เวรในชุมชนของเขา เขาถือว่าเขายังใหญ่

เวลาเขาทำสมาธิในชนกลุ่มน้อย เขาจะมีหมอผีประจำเผ่า แล้วทำสมาธิ ทำสมาธิมันเป็นหลักสากลก่อนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรม มันก็มีมาตั้งเดิมอยู่แล้ว มันมีมาตั้งเดิมเพราะอะไร มีมาตั้งเดิมเพราะมันมีการเกิดการตาย มันมีจิตวิญญาณการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ในเมื่อมีเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มีคนสร้างสมบุญญานการมาอย่างน้อยแค่ไหน ถ้าคนสร้างสมบุญญานการมาเห็นใหม่ เป็นนักพรต นักบวช

ดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราเคยเป็นฤๅษี เราเคยเป็น ๆ... สมัยเป็นพระโพธิสัตว์ เราเคยเป็นเคยทำมาทั้งนั้น” สิ่งที่ทำสมาธิมันมีมาอยู่ตั้งเดิม แล้วเวลาฤๅษีชีไพร เวลาเขาทำฌานสมาบัติเห็นใหม่ เวลาทำฌานสมาบัติก็เกิดฌานโลกีย์ ฌานโลกีย์มีหุทิพย์ ตาทิพย์ มีความรู้ต่าง ๆ ระลึกชาติได้ มันมีอยู่ของมันอยู่แล้ว มันนอกพระพุทธศาสนาไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเกิดมาแล้วก็ไปศึกษาเล่าเรียนมากับเขา สิ่งที่เขาเรียนหมด ทดสอบหมด มันไม่ใช่ เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา นี่ไง สิ่งที่เขาสวดขยัญจนศีล สมาธิ ปัญญา ที่มันเกิดขึ้นในหัวใจมันไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย

เวลาปัญญาๆ ปัญญาครอบรู้ในกองสังขาร ปัญญาในพระพุทธศาสนาไง ปัญญาครอบรู้ในความคิด ปัญญารู้เท่ากิเลส ปัญญาค้นคว้าหากิเลส ปัญญาที่มันเกิดขึ้นมา เวลามันเกิดขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาจากไหน ถ้ามันเกิดขึ้นมาแล้ว มันถึงเป็นมรรค ๘ เป็นปัญญาในพระพุทธศาสนา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ปัญญา มันเกิดขึ้นจากการภาวนา ไม่ใช่ปัญญาเกิดขึ้นจากจดจำ ปัญญาเกิดขึ้นมาจากจิ้มแล้วจิ้มอีกอยู่อย่างนั้น มันไม่มีหรอก

หลวงตาท่านพูด “สมาธิในตำรับตำราหรือ ตำรับตำราเขาเอาไว้เล่าเรียนกันนะ ใอันนั้นมันจดจำทั้งนั้น นั่นลมปาก ท่องบ่นอยู่อย่างนั้น แล้วความจริงขึ้นมาไม่มีสักชิ้นหนึ่ง”

นี่ไง พูดถึงสมาธิหลับตา ลืมตาไป เอาแค่สมาธิหลับตา ลืมตา ถ้ามันแก้ไขปมนี้ไม่ได้มันไปไหนไม่ได้หรอก ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วถ้ามันสมาธิกาฝาก สมาธิกาฝากนะ มันมีมากมาย เวลาพระกรรมฐานเวลาทำ เวลาประพฤติปฏิบัติกัน ไปติดอยู่ในสมาธินั้น

นี่ไง เวลาหลวงปู่มั่นท่านรุดงค์ไปทางเชียงใหม่ นี่ก็ชาวเขาเหมือนกัน ชาวเขาก็ตั้งที่หลวงปู่มั่น หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ชอบ ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีความพิเศษทางจิต หลวงปู่จวน พวกนี้พวกที่วางจิตเวลาธรรมเกิดๆ มันเกิดเป็นภาษาบาลี เวลาท่านรุดงค์ไป ท่านรุดงค์ไปนะ เวลาไปถึงเห็นชาวบ้านเขาตั้งท่าตั้งทาง ท่านพูดกับมหาทองสุข มหาทองสุขไปกับท่านสมัยนั้น

“มหาทองสุข มหาทองสุข เราไปไหนไม่ได้แล้วละ เราต้องอยู่ที่นี่ เพราะว่าถ้าเราไปไหนนะ พวกกะเหรี่ยง พวกดำบลนี้ หมู่บ้านนี้ตกนรกกันทั้งนั้นละ” เพราะอะไร เพราะเพ่งโทษ โจษ โจษ ว่า “นี่เป็นเสือเย็นๆ เป็นเสือมันแปลงมา” ความทิวัจฉิมานะของเขาที่เขาเห็นอย่างนั้น เขาหวาดระแวงของเขา

ความที่ใจเป็นธรรม “เราไปไหนไม่ได้” รู้ถึงความคิดของเขา รู้ความคิดของเขาเนะ นี่ไง นี่เป็นมรรคใหม่ อันนี้เป็นคุณสมบัติ

นี่ไง พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ทำสังคายนางิ พระอนุรุทธะ พระอุบาลี พระกัสสปะ พระอรหันต์ทั้งนั้น แต่มีความถนัดแตกต่างกันไป ความถนัดแตกต่างกันี่พันธุกรรมของจิตๆ พันธุกรรมของจิตที่เวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ สร้างเวรสร้างกรรมมาแตกต่างกัน ความถนัดความชอบแตกต่างกันมา

หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติของท่านขึ้นมา เวลาท่านกำหนดดูของท่าน เรื่องอริยสัจเรื่องสัจจะความจริง พิจารณาма ถ้าเป็นความจริงเห็นใหม่ เวลาจิตกับกายมันแยกจากกัน มันเป็นความจริงขึ้นมา “ของมหาไม่มียักษ์ ของเรามียักษ์” เวลาพิจารณากามราคะ ปฏิฆะ โอโฮ! มันละเอียดลึกซึ้งเข้าไป เวลาพิจารณาวิชชา นี่คือขั้นของปัญญา นี่ขั้นของมรรค นี่คือมรรค มรรค ๔ ผล ๔ มันอยู่ที่นี้ มันไม่ได้อยู่ที่สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา แล้วอยู่ในพระไตรปิฎก นั้นเป็นธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระกรรมฐานเคารพบูชามากนะ

แล้วหลวงปู่มั่นท่านถึงบอกว่า “ให้เทิดใส่ศีรษะไว้ ให้ใส่ลินชักในสมองไว้ อย่าให้มันออกมาแล้วปฏิบัติให้มันรู้ขึ้นมา” ถ้ามันรู้ขึ้นมาแล้วมันเป็นสัจจะจะเป็นความจริง ไม่ใช่กาฝาก นี่ไง เวลาท่านกำหนดดูของท่าน เขาโจษ เขาคิดของเขาอย่างนั้น มันเป็นโทษไง

เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เวลาโครงการช่วยชาติ เห็นตเห็นน้อยสาหัสสากรรจ์ขนาดไหนก็แล้วแต่เพื่อสังคม เพื่อโลก เพื่อศาสนา ท่านพอใจทั้งสิ้น ใครจะติฉินนินทา ทำกล่าวร้าย โจษท่านขนาดไหน ท่านไม่เคยสนใจเลย

แต่เวลาท่านพูดบ่อยมาก แล้วเราสะเทือนใจ การทำโครงการช่วยชาติ เสียใจอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น เรื่องที่คนที่มันทำกรรมมันต้องตกอเวจี ใครทำกรรมมันต้องได้รับผลกรรมตามนั้น ท่านไม่ได้ทำ ท่านทำโครงการช่วยชาติ ทำเพื่อโลก ทำเพื่อศาสนา ทำเพื่อประชาชนให้พ้นจากทุกข์ แล้วไอ้พวกนั้นมันโจษ มันทำลาย มันทั้งฟ้องร้อง ทั้งโจษจัน

ร้อยแปด ท่านทำโครงการช่วยชาติ เสียใจอยู่เรื่องเดียว เรื่องที่คนทำกรรมแล้วมันจะให้ผลตามกรรมอันนั้น ท่านเสียใจแค่นี้

เวลาหลวงปู่มัน เวลาท่านไปของท่าน เวลาพวกชาวเขา “พวกเสือเย็นๆ เสือเย็น ๒ ตัว มันมานะ อย่าเข้าไปใกล้ละ เด็กน้อยห้ามเข้าไปเด็ดขาด”

“เราไปไหนไม่ได้แล้วละ เราต้องอยู่ที่นั่น”

อยู่ที่นั่นท่านก็เดินจงกรมของท่าน นั่งสมาธิของท่าน พวกนั้นคนฉลาดก็มี คนโง่ก็มี คนที่เป็นประธานในหมู่บ้าน เขาบอก “นั่นมันจะเป็นเสือเย็น” แต่เวลาเสือเย็น เขาประชุมกันแล้วให้คนไปเฝ้าดูไง คนฉลาดมันมีเห็นไหม เป็นผู้ใหญบ้าน

“ก็ไปเฝ้าดูทุกวันๆ อยู่แล้ว ไม่เห็นมีปฏิกิริยาอะไรเลย เห็นแต่เดินไปกับเดินมาเท่านั้น มันน่าพิศวงเกิดแล้วละ อย่างนั้นเราก็ต้องเข้าไปถามท่าน” เวลาเข้าไปถามไง เข้าไปถามท่าน เข้าไปถามท่านว่า “ท่านมาทำไม”

“เราเป็นพระ เป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราหาที่วิเวกของเรา เราประพฤติปฏิบัติของเรา มา เราผ่านมาทางนี้ เห็นมันสงบสงัดดีก็อยากเดินจงกรม เพราะว่าพุทธโธเราหายๆ ของเราหาย เราจะมาหาที่นี่”

“ถ้าอย่างนั้นให้พวกเราช่วยหาได้หรือไม่”

“ยิ่งดีใหญ่เลย ถ้าใครช่วยหา” แล้วถ้าเจอแล้วเราจะได้รับๆ ไปไง ไร่เสือเย็นจะได้ไม่ต้องมาทำให้ชาวบ้านเขาทุกข์ใจใจ

“แล้วให้หาอย่างไรละ”

“หายใจเข้านี้กพุทธ หายใจออกนี้กโธ พยายามพุทธๆ”

เวลาเขาทำของเขา เวลาทำของเขาขึ้นมาไง ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริง คนดีก็มี คนเลวก็มี ในสังคมนั้นเห็นใหม่ “อ้อ! อย่าเข้าไปใกล้นะ เสือเย็น ๒ ตัว แปลงเป็นพระมา จะมาทำร้ายประชาชน จะมาแย่งชิงผลประโยชน์ อย่าเข้าไปใกล้ อย่าเข้าไปสูงสิงนะ”

ท่านก็ไม่ยุ่งเลย ท่านก็ปฏิบัติธรรม สัจธรรมๆ ความจริงเป็นความจริง คนโง่มี คนฉลาดมี เวลาคนฉลาดเห็นใหม่ ไปนั่งเฝ้า ไปนั่งแอบมอง นั่งเฝ้าทั้งวันทั้งคืน ท่านก็เดินจงกรมของท่าน ทั้งวันทั้งคืน เวลาเขาบอก “ลองช่วยหาของเราหาหายนะ หาพุทฺธโร” ให้อั้วพวกชาวบ้านก็ไปพุทฺธโรๆ พุทฺธโรจนจิตมันสงบได้

ลืมตาหรือหลับตา ลืมตาหรือหลับตาวะเนี่ย เป็นสมาธิเลย

อยู่ที่वासานะ เวลาคนเป็นสมาธิเป็นสมาธิเฉยๆ ก็มี แค่สมาธิสงบลงนะ คนเรานะ ชี้ทุกข์ชี้ยาก เป็นพวกบ้าสมบัติ บ้าความคิด บ้าทฤษฎีมานะ บ้ากิเลสค้นหาความทะยานอยากของตน มันบ้ามาตลอด ศีลธรรมะก็ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อว่ามันยิ่งรุนแรง เข้าไปตลอด

แล้วเวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนนะ สอนให้ทำความสงบใจเข้ามาก่อน คือหมา สุนัขที่ฉีดยาขึ้นกันบ้าไว้ก่อน มันจะได้ไม่บ้า นี่ไง ทำความสงบของใจได้ก่อน ถ้าใจมันไม่สงบนะ ใจมันยังไม่สงบ ใจมันไปรู้ไปเห็นสิ่งใดๆ ใจ นี่สมาธิกาฝาก สมาธิกาฝากใจ เยอะแยะมากที่ว่าจิตมันเริ่มเบาบางลง เริ่มสงบลง ไปรู้ไปเห็นอะไรต่างๆ มีเยอะ มันไม่เข้ากับอริยสัจหรือ

ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิยังไม่มีบาทมีฐานจะไปเอาปัญญาอะไร พอรู้อะไร สิ่งต่างๆ ให้อั้วพวกสมาธิกาฝาก กาฝากทั้งนั้น รู้เห็นอะไรพุ่งออกไปแล้ว นี่ไง สิ่งที่มีสมบัติบ้า มันบ้าเห็นใหม่

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านบอกให้ทำความสงบใจเข้ามาก่อน ถ้าใจมันสงบระงับนะ สงบเฉยๆ ก็มี สงบแล้วนะ สงบแล้วอยากได้อะไรดีมันทำให้ทุกข์ยากมากก็มี เวลาจิตมันดีแล้ว

เวลามันเสื่อมทุกข์ยากมาก ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมาท่านผ่านมาทั้งสิ้น ท่านผ่านของท่านมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาคนที่สงบแล้วรู้เห็นสิ่งต่างๆ อย่างเช่นหลวงปู่มั่น อย่างเช่นหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ชอบ หลวงปู่จวน พวกที่รู้เห็นแปลกๆ พวกนี้ที่พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิตใจ มันจะหลับตาจะลืมตาไม่สำคัญ สำคัญที่ว่ามีความสมาคน้อยแค่ไหน มีอำนาจสมาคนมาก ดูลิ คนที่ทำธุรกิจเห็นใหม่ บางคนประสบความสำเร็จ บางคนไม่ประสบความสำเร็จต่างๆ ร้อยแปด

ฉะนั้น เวลาผู้ใหญ่บ้านจิตเขาสงบแล้ว เขามองมา เขาเห็น “โโฮโฮ! สว่างไสวไปหมดเลย” เข้ามาเลย “พุทโธพุทโธไม่หาย พุทโธพุทโธไม่หาย พุทโธพุทโธสว่างไสว” เขาทำของเขาได้ ถ้าจิตมันสงบแล้วมันจิตสงบแล้วสงบเฉยๆ สงบโดยจิตที่มันมีความสุขนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตมันสงบระงับแล้ว มีสติสัมปชัญญะดูแลรักษา นี่สมาธิ สัมมาสมาธิ สมาธินะ

แล้วถ้าเป็นสมาธินะ ถ้ายกขึ้นใช้ปัญญา มันเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง แต่ทำสมาธิแล้ว เป็นสมาธิแล้วใช้เป็นหรือไม่เป็น มีอำนาจสมา มีครูบาอาจารย์คอยแก้จิตหรือไม่ เวลาผู้ใหญ่บ้านชาวเขาจิตเขาสงบแล้ว เขาส่งมา เขาดูมาเห็นหลวงปู่มั่นได้ แล้วเขาก็ทดสอบของเขาละ มันมหัศจรรย์ของเขา เขาตรวจสอบของเขา

เขาบอกว่า เขาทำไร่ ชาวเขาเขาทำไร่ไว้ห่างๆ จากบ้านเขา เวลาเขาส่งจิตไปดู เขาเห็นหมู หมูป่ามันเข้ามากินพืชไร่ของเขา เขาฟังใส่ ฟัง ฟังใส่ ฟัง กสิณ กสิณไฟ หมูมันเดินหนีไปเลย เขาก็ไปดูที่ว่าเป็นจริงหรือเปล่า แล้วก็มาเล่าให้หลวงปู่มั่นฟัง

หลวงปู่มั่นว่า “อย่าทำอย่างนั้นๆ ไม่เป็นประโยชน์” สิ่งที่หัวใจที่มีคุณค่านี้มันมีประโยชน์ มันมีประโยชน์ แล้วสิ่งที่เป็นความจริงๆ มันต้องเข้ามาสู่ที่จิตของตน สัมมาสมาธิถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็น จิตเห็น จิตเห็นจิตเป็นผู้รู้ จิตเป็นผู้วิปัสสนา จิตเป็นผู้แก้ไข

ถ้าจิตมันไม่สงบ ไม่ใช่ขุนทอง โลกียะ โลกุตตระ นั้นมันเถียงเห็นกันอยู่นั้น โลกียะ โลกุตตระ ไม่มีหรอก มันไม่มีอยู่ในสมุท ดินสอ ไม่มีอยู่ในคอมพิวเตอร์ ไม่มีอยู่ในการจำมาโต้แย้งกัน ไม่มีอยู่ที่เข้าจำได้ขยายความได้มากได้น้อย ไม่มี ไม่มี ไม่มี ถ้ามันมีมันต้องมีเป็นจริง มันเป็นจริง ในใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัตินั้น

นี่ไง เวลาเป็นจริง ๆ ขึ้นมา มันล้มตาหรือมันหลับตา มันเป็นจริง มันเป็นจริง คีล สมาธิ ปัญญา พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนายิ่งใหญ่มาก ตั้งแต่ประเพณีวัฒนธรรม ตั้งแต่ที่มันสืบทอดกันมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไปแล้วยังไม่ได้บัญญัติวินัยใดๆ เลย แสดงธรรมๆ จนได้พระบัญญัติด้วย ได้ยสะ ได้ชฎิล ๓ ฟัน้อง ยังไม่ได้บัญญัติวินัยใดๆ เลย

แสดงธรรมเพื่อรื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ในใจของสัตว์โลก ในใจของสัตว์ที่มีอำนาจวาสนา ในใจของสัตว์ที่สหชาติที่เกิดรวมที่มีการกระทำ มันเป็นสัจจะเป็นความจริง ยังไม่มีวินัยเลย

เริ่มมีวินัยตั้งแต่พระจุนทะน้องชายพระสารีบุตรไปเห็นลัทธิศาสนาอื่น เวลาศาสดาเขาตายแล้วมันมีปัญหากันไง มีความขัดความแย้งไง พระจุนทะ พระจุนทะท่านเป็นพระที่ประเสริฐมาก มาทูลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกมันไม่มีวินัย ไม่มีกฏกติกางานะ นิมนต์ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มันยังไม่เกิดเรื่อง” ไม่เกิดเรื่องเพราะอะไร ไม่เกิดเรื่องเพราะมีแต่พระอรหันต์ ไม่เกิดเรื่องเพราะมีแต่ผู้มีสมาธิปฏิญาณลงในธรรมลงในวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่มีเรื่อง ไม่มีการกระทบกระเทือน ไม่มีสิ่งใดให้มันเป็นปัญหาขึ้นมา มันบัญญัติอะไร

นี่ไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะทำต่อเมื่อมันมีกิเลสต้นหาความทะยานอยาก มันมีทิฐิมานะ มันมีความเห็นแก่ตัว มันมีการกระทำให้คนอื่นเดือดร้อน

เริ่มต้นจากพระสุทินเป็นพระองค์แรกที่ทำให้เริ่มบัญญัติวินัยมาๆ เพราะความเห็นผิด ความเข้าใจว่าจะช่วยพ่อช่วยแม่ ช่วยภรรยา เพื่อชาติ เพื่อตระกูล ความเห็นของโลกใบ ตอนนั้นพระสุทินยังประพฤติปฏิบัติเป็นปุถุชน ยังไม่มีความลึกซึ้งในธรรม ก็ทำตามเขา

เวลามันเป็นจริงๆ มันจะไปหลับตา ลืมตาที่ไหน มันมีแต่กาฝาก มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริง นี่สมาธินะ เพราะชนกลุ่มน้อยเขาทำแค่สมาธิ เขายังไม่ทำให้เป็นจริงเป็นจัง มันอยู่ที่วาสนาของคนใบ

ถ้าวาสนาของคน ทำความสงบของใจเข้ามา คิดเท่าไรๆ คิดให้มากเท่าไร คิดเท่าไรก็ความคิดทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลของความคิดใจ วิตก วิจารณ ตามตำรับตำรา วิเคราะห์ วิจัยตามสมุต ดินสอ คอมพิวเตอร์ ตามการกระทำ ผลของมันคือสมุทัย ทั้งหมดมันเป็นสมุทัย เกิดจากจิตเป็นกาฝาก ความรู้กาฝาก ไม่ใช่ความรู้จากธรรม ไม่ใช่ความรู้จากหัวใจ ไม่ใช่ความรู้จากบุรุษ ๔

บุรุษ ๔ คู่ ความรู้บุรุษ ๔ คู่ มันยกหัวใจขึ้นตั้งแต่ไสตบัตติมรรค ไสตบัตติผล สกิทาคามี มรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล ท่องให้ฟังด้วย

ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นจริงขึ้นมาจากหัวใจอันนั้น ไม่ใช่จำแล้วขยายความในตำรับตำรา ในดินสอ ในสมุต ในคอมพิวเตอร์ ไม่มี ไม่มีหรอก ความคิดทั้งหลายมันเป็นสมุทัย จะพูดจะจาจะพูดธรรมะจะพูดนิพพานๆ มันก็เป็นสมุทัย เพราะพูดมาจากการวิเคราะห์วิจัย จากการศึกษา

หลวงตาท่านพูดประจำ ท่านบวชมาท่านก็แสวงหามะ ตั้งแต่ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากเป็นเทวดา เทวดาเป็นทิพย์ พอศึกษาไป อู๊ย! อยากเป็นพรหม พรหมใหญ่กว่าเทวดา ดีกว่าเทวดา ศึกษาไปแล้ว โห้! นิพพานสูงสุด แล้วเวลานิพพานสูงสุดนะ จะประพฤติปฏิบัติให้ถึงพระอรหันต์ให้ได้

เวลาจะปฏิบัติ ศึกษามาแล้วนะ ศึกษาขนาดไหนมันก็สงสัย ท่านก็เป็นมหาเหมือนกัน เดียวนี้ ๙ ประโยค ๑๐ ประโยคก็สงสัย ไอ้แสดงธรรมๆ อยู่ แสดงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้า ศึกษามาแล้วในการเรียงความในบาลีมาขยายความกันไ ในบาลีเห็นใหม่ ขึ้นบาลีก่อน เอาจงค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่ตั้งแล้วขยายความในชาวน์ปัญญาของตน

นี่ไง ศึกษาแต่นิพพานๆ นิพพานก็นิพพานนั่นแหละ ก็ยังสงสัยอยู่นั่นแหละ เวลาท่านจะประพฤติ ปฏิบัติขึ้นมาท่านจึงไปหาหลวงปู่มันไ เพราะชื่อเสียงกิตติศัพท์ กิตติคุณของหลวงปู่มันไท่านตั้ง คับประเทศไทย สังคมยอมรับนับถือ สังคม คนในสังคมนั้นมีคนโง่คนฉลาดสิ มันไม่ใช่มีแต่คน โง่ๆ คนโง่ๆ จะไปเชื่อทั้งนั้น คนฉลาด คนที่มีสติปัญญา มีอำนาจวาสนา สายบุญสายกรรมเขาก็ เชื่อของเขา เขาไปหาหลวงปู่มันไ ให้หลวงปู่มันไเป่ากระหม่อมๆ เยอะแยะไปหมด ท่านก็ไป

เวลาศึกษาแล้ว นิพพาน ท่องนิพพานแค่นั้นก็เป็นสมมุติ นิพพานๆๆ นิพพานสมมุติ ทั้งสิ้น อรหันต์ๆๆ สมมุติ สมมุติว่าตัวกูเป็น มันสมมุติทั้งนั้น เพราะมันไม่มีความจริง ถ้ามีความจริงมันไม่พูดหลับตา ลืมตาหรง เพราะหลับตา ลืมตา ไม่มีผลกับการปฏิบัติ ผลของการ ปฏิบัติคือสติ คืออำนาจวาสนา คือการกระทำที่ถูกต้องชอบธรรมที่ติงาม

นี่ไง เวลาไปหาหลวงปู่มันไ “มหา มหาจะมามาหานิพพานใช้ใหม่ นิพพานไม่อยู่ในภูเขาเลากา ไม่ อยู่บนอากาศ ไม่อยู่ใตๆ ทั้งสิ้น ไม่อยู่ในพระไตรปิฎกด้วย” ในพระไตรปิฎกเขียนถึงการ ประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์เป็นนิพพาน เป็นธรรมและวินัย เป็นศาสดาของเราละ เป็น ศาสดาของเราละ ยังไม่มีเลย

ความคิดทั้งหลายที่การศึกษา การค้นคว้ามาทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลของมันคือทุกข์ไ ทุข์ดินพราดๆ อยู่นั่นแหละ ดินตลอด

หลวงปู่มันไครูบาอาจารย์ของเราอยู่ในป่าในเขา อยู่ในที่สงบสงัด เป็นสัปปายะ สิ่งที่เป็นสัปปายะเป็นที่อยู่เป็นสุข ที่อยู่เป็นสุขเห็นใหม่ คนทั่วไปเขายังแสวงหาธรรมชาติ สภาวะแวดล้อมที่ ดี คนที่เขาฉลาดเขาหาสิ่งที่เป็นสัปปายะ เป็นที่สุขสงบ

พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก เวลาสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วไปอยู่ใน ป่าในเขาทั้งชีวิต อยู่ในสัปปายะที่ท่านชอบ แล้ววันที่ท่านจะปรินิพพานท่านก็มาลองค์สมเด็จ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่ที่จิริต อยู่ที่นิสสัย เป็นสัปปายะที่สงบสงัด ที่มีความสุขของบุคคลที่ไม่ต้องการความเกื่อนกล่นในการคลุกคลี ไม่มี มั่นเป็นสัจจะเป็นความจริงทั้งสิ้น

ความคิดทั้งหมดมันเป็นสมุทัย ผลของมันเป็นทุกข์ เป็นทุกข์ เป็นทุกข์ ดิ้นพรวดๆ

เวลาหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกโธ จิตเป็นสัมมาสมาธิ พอจิตเป็นสัมมาสมาธิ จิตเห็นอาการของจิต ในพวกกะเหรียง พวกชาวเผ่าเขาต้องหาพุทโธ หายใจเข้าพุท หายใจออกโธ จนจิตเขาสงบได้ เขาส่งออก ส่งไปเพ่งไฟใส่หมู ไปทำไปป้องกันทรัพย์สินของตน

หลวงปู่มั่นท่านสอน “อย่าไปทำอย่างนั้น อย่าไปทำอย่างนั้น” มันอยู่ที่จิริตนิสสัย อยู่ที่ผู้ที่ฉลาด หรือโง่ แล้วถ้าจิตสงบแล้วให้เพ่งที่กายของตนสิ เพ่งหมูเพ่งเพื่อผลประโยชน์ มันเพ่งออกไปเพื่อคนอื่นใช่ไหม เอ็งเพ่งเข้ามาที่ใจของเอ็งสิ เอ็งเพ่งเข้ามาที่กาย ที่เวทนา ที่จิต ที่ธรรม แค่นี้มันยังเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญแสนสาหัส เพราะอะไร

เพราะจิตมันสงบแล้วมันไม่เห็นกายัง จิตไม่เห็นอาการของจิต จิตไม่เห็น จับต้องกิเลสไม่ได้ไง เพราะจับต้องกิเลสไม่ได้ มันเลยเป็นสมาธิกาฝาก คิดว่าความสงบความระงับอันนั้นเป็นนิพพาน

นี่ไง กรรมฐานเยอะแยะ แหม! ทำสมาธิแล้วต้องเหมือนผลไม้ ต้องให้มะม่วงหล่นใส่หัว ต้องให้มะพร้าวตกใส่หัว ต้องให้ต้นตาลตกมาแล้วมันโดนใบตาล แล้วแตกตื่นอย่างนั้น นั่นถึงจะพิจารณา สมาธิกาฝาก เพราะไม่มีอำนาจวาสนาไง

แก้จิตๆ เขาแก้กันอย่างนี้

ถ้าจิตมันไม่สงบ ความคิดทั้งหลายในการจัดการจำ ในการขยายความ ในการวิเคราะห์ ในการวิจัย ในการศึกษา ผลของมันเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะดิ้นพรวดๆ “เขาไม่เชื่อเรา เขาไม่เชื่อเรา”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ ไม่ต้องเชื่อ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยเรียกร้องให้ใครเชื่อเลย ไม่มี ไม่มีหรอก แต่เพราะเขามีอำนาจวาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณเขามีวาสนาหรือไม่ ถ้าเขามีวาสนาไปเอาคนนั้นก่อน ไปเอาโตเทยยพราหมณ์เห็นไหม

โตเทยยพราหมณ์เป็นเศรษฐีตายไป ไปเกิดเป็นสุนัขเฝ้าทองคำเป็นใหญ่ อยู่那儿 บิณฑบาตผ่านไป บิณฑบาตไปรู้อยู่แล้ว เพราะเขาเป็นพราหมณ์ เขาไม่ใส่บาตรหอก บิณฑบาตไป สุนัขตัวนั้นมาหาไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “โตเทยยพราหมณ์ เธอเป็นมนุษย์เธอก็ ตระหนี่ ตายไปแล้วเป็นสุนัขยังตระหนี่อีก” คนใช้ได้ยินไปฟ้องลูกชาย ลูกชายรับทรัพย์สมบัติ อยู่ รับมรดก โกรธมาก ตามไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไมตรัสอย่างนั้นล่ะ ทำไมเรียกสุนัข สุนัขที่บ้านว่า เป็นพ่อล่ะ”

“เอาอย่างนี้พิสูจน์กัน ให้กลับไปเรียกพ่อ พ่อ พ่อ พ่อ” เพราะสุนัขนั้นมันยังชาติที่แล้ว ใจเรียกพ่อ พ่อ พ่อ แล้วให้อาหาร ให้ทุกอย่าง แล้วอ้อนวอนขอสมบัติ สุนัขนั้นมันวิ่งไปเอาตีนคู้ย ที่ไหนนะ ลูกชายขุด ทองคำๆ ทั้งนั้นเลย

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณ เล็งญาณแล้วมันเพื่อความประโยชน์ เพื่อประโยชน์กับสัตว์โลก ประโยชน์กับพวกเรานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก อจินไตย ๔ พุทธวิสัย อจินไตยที่คนจะเทียบไม่ได้ ในวิภวัญจะนี้ชี้ตีนก็ไม่ได้ ไม่ได้หรอก ไม่มีใครจะเทียบชี้ตีนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ไม่มีทาง เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้

นี่พูดถึงทางวิทยาศาสตร์นะ ที่พูดอย่างนี้เพราะอะไร เพราะเป็นตำรับตำราไง จำเขามา เหมือนกัน วิเคราะห์วิจัยเหมือนกัน แต่เชื่อ เชื่อเพราะว่าบุญกุศล บุญกุศลที่มีการกระทำที่ยิ่งใหญ่ ด้วยอำนาจวาสนาการสะสมบุญญาธิการมาขนาดนั้น สิ่งที่ทำมาๆ เห็นไหม

นี่พูดถึงว่าถ้ามันเป็นจริง มันเป็นจริงอย่างนั้น ถ้ามีความเป็นจริงอย่างนั้น นั่นเห็นไหม มันไม่ใช่สมาธิกาฝาก แล้วมาหลับตา ลืมตา หลับตา ลืมตา อยู่อย่างนี้ หลับตา ลืมตานี้เป็นเรื่องไร้สาระ ถ้ายังหลับตา ลืมตานะ มันเป็นเรื่องของโลกๆ ไม่รู้จักใจของตัวเองเลยหรือ

ขุนทองบิน กาเหว่าบิน อีกาบิน มันบินเหมือนกัน นี่ไง ถ้ามันบินเหมือนกัน หากินเหมือนกัน ทำเหมือนกัน นี่ความเป็นอยู่ของนกนะ ความเป็นอยู่ของโลก แล้วความเป็นอยู่ของภิกษุ ความเป็นอยู่ของนักบวช นักบวชที่มันเป็นความจริงๆ ขึ้นมามันจะมีความจริงขนาดไหน

ไอ้พวกสมาธิกาฝากนั่นนะ เวลาหลวงตาท่านพูดใจ “ไปอยู่กับครูบาอาจารย์ แล้วจะเอาชื่อเสียงของครูบาอาจารย์ไปหากิน เจียดเข้าไปก็บอกว่ามาจากหลวงปู่มัน เจียดเข้าไปก็บอกว่ามาจากหลวงตาพระมหาบัว เจียดเข้าไปๆ”

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ นะ เวลาเขาถามหลวงตา “ลูกศิษย์ใคร” ท่านไม่กล้าพูดนะ ต้องให้อาจารย์ท่านบอกว่า “นั่นลูกศิษย์เรา” เราไม่กล้าพูดว่านั่นคืออาจารย์ของเรา เพราะท่านจะรับเราหรือเปล่าไม่รู้เลย ท่านจะยอมรับเราเป็นลูกศิษย์ไหม

ท่านขับไล่เราออกมา ไม่ยอมให้เราเป็นลูกศิษย์ด้วย นี่ไง ไอ้พวกกาฝาก แล้วมันไม่เป็นจริง

ถ้ามันเป็นจริงนะ ทำความสงบของใจเข้ามา ใจสงบระงับแล้ว ใจสงบระงับมันเจริญแล้ว เสื่อม แค้นใจสงบระงับนะ ความสุข ความทุกข์ ความทุกข์ทั้งหลายมันเบาบางลง แล้วความทุกข์ทั้งหลายมันเบาบางลงเพราะมันมีกำลังของจิต กำลังของสมาธินี้สมาธิ จิตมันมีกำลังของมัน พอมีกำลังของมัน สิ่งที่เป็นโทษ ความคิดที่เป็นสมุทัย ความคิดที่เป็นโลกมันวาง วางทั้งนั้น

ของผิดและถูก ถ้ามันถูกมันจะวางของผิดนั้น ถ้ามันยังผิดอยู่ ของถูกนั้นมันก็มีอยู่นะ มีอยู่หมายความว่ามีความหวังใจอยู่ แต่มันยังทำขึ้นมาไม่ได้ ถ้ามันยังมีของผิดอยู่มันมีแต่ความทุกข์ความยากทั้งนั้น ถ้ามันความถูกขึ้นมา ถูก อิ่มเต็ม เพราะพุทโธจนพุทโธไม่ได้ใจจิตจริงๆ มันพูดไม่ได้

จิตจริง ๆ สักแต่ว่ารู้ ไอ้ที่พูด ๆ อยู่เนี่ย มันเป็นขั้นที่ ๕ มันเป็นสัญญาอารมณ์ มันวางของตัวเองไม่ได้ พอวางตัวเองไม่ได้ เราถึงพุทโธ ๆ ๆ

พุทโธก็นึกเอา พุทโธก็ปริกรรม พุทโธก็คิด แต่คิดเพื่อให้มันหยุดคิด เพราะคิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด การหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด นี่ปัญญาอบรมสมาธิไง ปัญญาอบรมสมาธิที่ทำกันอยู่นี้ ถ้าเป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องตั้งามมันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ คือพยายามให้เราได้หยุดคิด มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

แต่เขาไม่รู้ เขาวิเคราะห์วิจัย เขาว่าเป็นธรรม ๆ ยิ่งใหญ่ โอ้ย! ตาย คนรู้มันมองทะเลดู กระดุก ทะลุดีเอ็นเอด้วย มองทะเลดูหมดละ แล้วก็สังเวช แล้วเขาเมตตาด้วย อยากให้ได้อยู่เป็นสุข อย่าได้ตื่นพราด ๆ ๆ

กาฝาก กาฝากเห็นใหม่ กาฝากในต้นโพธิ์มันทำลายต้นโพธิ์นั้น ดูดอาหารจากต้นโพธิ์นั้น แล้วก็ทำลายต้นโพธิ์นั้น กาฝากในศาสนา มาแอบอิงในศาสนา ขออยู่ขอกิน แล้วก็ดูด ดูด ชิม ชับ ชี้อเสียงกิตติศัพท์ กิตติคุณ คุณงามความดีของพระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ดูดไปจนเป็นดินพราด ๆ เป็นกาฝาก เป็นอีกา

ไร้สาระ ไร้สาระ สมาธิกาฝาก หลับตา ลืมตา สมาธิกาฝาก

สมาธิที่เป็นสมาธิ ถ้าเป็นสัมมาสมาธิที่เป็นความตั้งาม มันดับทุกข์ดับโศก ทั้ง ๆ ที่ ยังไม่ได้วิปัสสนาเลยนะ นี่ไง พระพุทธศาสนายิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มาก ๆ นี่ไง มรรค ๘ ผล ๘ เกิดจากวิปัสสนา เกิดจากการรู้แจ้งในใจของตน เกิดจากสันติภูมิ รู้จำเพาะตน เอวัง